

สะพานเชื่อมใจวัดมะเกลือ : บทเรียนชุมชนสร้างสุขจาก “สุขภาวะชุมชนกลุ่มก้อน” สู่ “สุขสาธารณะ”

เริงวิชญ์ นิลโคตร, นักวิจัย
สถาบันพัฒนาสุขภาพอาเซียน
มหาวิทยาลัยมหิดล
e-mail : mong2550@hotmail.com
Ternk@mahidol.ac.th

“... หากพิจารณาให้ถ่องแท้แล้ว ความสำเร็จของการซ่อมสะพานในครั้งนี้ มีได้อยู่ที่ได้สะพานที่มั่นคงแข็งแรงเท่านั้น แต่ผลที่ตามมาคือการได้ “ความสามัคคี” ของคนในชุมชนที่มั่นคง และได้มีมิตรภาพอันยั่งยืนที่จะนำพาให้คนบ้านวัดมะเกลือเป็น สังคมที่น่าอยู่และเป็นสุข”

พระครูบวร ธรรมานุสิฐ เจ้าอาวาสวัดมะเกลือ

“บ้านเกิด” มีความหมายที่ยิ่งใหญ่ และลึกซึ้ง

ความที่ “บ้านเกิด” ในสังคมและวัฒนธรรมของชาวไทยมีต้นทุนทางสังคมอันดีที่แวดล้อมรายรอบตัวเรา การมีเครือข่าย พี่น้อง เพื่อนบ้าน คอยเฝ้าฟูมฟัก บ่มเพาะ เป็นบ้านหลอมให้เราได้เติบโต ให้กำลังใจ ให้คำแนะนำ คอยช่วยเหลือเกื้อกันเมื่อคราวเดือดเนื้อร้อนใจ เท่านั้นที่เพียงพอแล้วสำหรับการเป็นต้นทุนชีวิตให้พวกเขาได้รำลึกถึง เป็นการสร้างขวัญ เต็มเต็มกำลังใจให้สามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ให้ก้าวล่วงไปได้และสรรค์สร้างสิ่งดีๆ ที่เป็น “สุข” อันงดงามมอบให้แก่ “สาธารณะ”

การมี “บ้านเกิด” “ถิ่นกำเนิด” และ “ชุมชน” ที่แวดล้อมคุ้นเคยไปด้วยสังคมและวัฒนธรรมพื้นถิ่น นั้นนับว่าเป็นโอกาสและโชคอันดีนักแล้ว

แต่ทว่า การมีโอกาสด้านอื่นนำสิ่งดีๆ คืนให้แก่ บ้านเกิด ชุมชน และสังคม นั้นนับว่าเป็นโอกาส เป็นความโชคดี และเป็นสิ่งน่าภาคภูมิใจยิ่งกว่า

ท่ามกลางวิถี “คนเป็นที่พึ่งแห่งตน” ของผู้คนในปัจจุบัน ซึ่งดูเหมือนจะแปลความหมายแห่งการพึ่งตนเพื่อมุ่งแสวงหาและสร้าง “สุข” ที่จำเพาะตัวตนมากกว่าแบ่งปันเพื่อผู้อื่น มุ่งความสำเร็จตนเป็นที่ตั้ง ละเลยสิ่งแวดล้อม และคนรอบกาย จนเหมือนบางคราวจะมองข้ามความเป็นเพื่อนพ้องน้องพี่กันไป น้อยนักจะเห็นผู้คนหรือกลุ่มคนที่คำนึงถึงสุขที่เป็นสาธารณะ ซึ่งมุ่งสรรค์สร้างความงดงาม คืนสุขแก่ชุมชน และสังคม

“กลุ่มคนรักถิ่น” ชุมชนวัดมะเกลือ ตำบล คลองโยง อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม เป็นต้นแบบหนึ่งแห่งของการรวมกลุ่มก่อนผู้คนที่สำนึก รักภัยท้องถิ่นอันเป็น “ถิ่นเกิด” ของตน วาดหวังฟื้นฟู วิถีการเอื้อเพื่อเกื้อกูลซึ่งดงามให้กลับคืนมาเป็นการ

“คืนสุข” สู่ “ชุมชน” และนำสู่การสร้าง “สุข” เพื่อ มอบให้แก่ “สาธารณะ” ที่หาได้ยากยิ่งในกระแส สังคมไทยปัจจุบัน ซึ่งมักจะมุ่งเป้าหมายสู่การพัฒนา ความเป็นเลิศ ด้านต่างๆ ยกเว้นด้าน “สุขสาธารณะ” ที่สังคมเราละเลยมองข้ามไป

จุดเริ่มต้นของ “กลุ่มคนรักถิ่น” บ้านวัดมะเกลือ จึงเป็นนามเรียกขานของกลุ่มคนที่มองเห็นความ สำคัญของการพัฒนาชุมชนแบบยั่งยืนเห็นความสำคัญ ของวิถีชุมชนว่าเป็น “วิถีแห่งสุข” อันสามารถนำสังคม สู่สังคมสุขภาวะได้ ยึดถือพัฒนาแบบบูรณาการ ทั้ง การอนุรักษ์ การฟื้นฟูสภาพแวดล้อม สภาพสังคม และ วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชน ภายในท้องถิ่น บริเวณสองฝั่ง “คลองนราภิรมย์” ควบคู่กับการสร้างความ รู้ในประวัติศาสตร์และความสำคัญของชุมชน ท้องถิ่น

เมื่อจุดหมายร่วมเห็นต้องกันแล้ว กอปรกับทุน ประสพการณ์ของกลุ่มคนที่มองเห็นความสำคัญ “ธรรมาภิบาล” ร่วมกัน ชาววัดมะเกลือจึงได้อาศัยลาน วัดมะเกลือ ซึ่งถือเป็นลานวัฒนธรรมของชุมชน วัดมะเกลือ จัดเวที “รวมพลคนริมคลอง” ขึ้น เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2552 เป็นเวทีการจัดประชุมแบบ เรียบง่าย จำลองเวทีการพูดคุยแบบ “วัฒนธรรม ศาลา วัด” ใช้กิจกรรมการ “ล้อมวงกินข้าวจับเข้าคุยกัน” เพื่อแลกเปลี่ยนประสพการณ์ และวาดภาพฝัน ที่ชุมชนต้องการ โดยคนของชุมชนทั้งสองฝั่งคลองเอง

มีเครือข่ายวิชาการ จากคณะศิลปศาสตร์ สถาบัน-
โภชนาการ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ คณะ
พยาบาลศาสตร์ และสถาบันพัฒนาสุขภาพอาเซียน
มหาวิทยาลัยมหิดล คอยเป็นที่ปรึกษาอำนวยความสะดวกด้าน
กระบวนการ และวิชาการให้

นับว่าเป็นก้าวแรกเริ่มสำคัญที่ชุมชนได้ร่วมกัน
ก่อตั้งกลุ่ม “คนรักถิ่น” โดยมี ป้าวลี สวดมาลัย
วัย ๕๓ ปี ชาววัดมะเกลือโดยกำเนิด ได้รับฉันทมติ
ให้เป็นประธานกลุ่มคนแรก ต่อจากนั้นวงสนทนาได้มีการ
นัดหมายเพื่อให้มีเวทีพูดคุยของชุมชนเป็น
ระยะๆ อาศัยทุนทางสังคมของชุมชนที่มี “คลอง

นราภิรมย์” ซึ่งมีประวัติศาสตร์ยาวนานมากกว่า
100 ปี และเป็นศูนย์รวมใจแห่งชุมชนทั้งสองฝั่งคลอง
คือ ชุมชนวัดมะเกลือ ตำบลคลองโยง อำเภอ
พุทธมณฑล และอีกฟากคือตำบลหนองเพรางาย
จังหวัดนนทบุรี ในวงเสวนาพูดคุยระดมสมองได้
ลงความเห็นกันว่า สภาพของสะพานไม้ข้ามคลอง
นราภิรมย์ที่เชื่อมชุมชนทั้งสองนั้นอยู่ในสภาพคร่ำคร่า
ไม้หลายท่อน ผุกร่อน สุ่มเสี่ยงต่อ การเกิดอุบัติเหตุ
และเป็นอันตรายต่อผู้คนในชุมชนทั้งสองแห่งที่ยังคง
อาศัยพึ่งพา สัจจรไปมาหาสู่ และเดินทางออกไป
ทำงานนอกชุมชน อยู่ตลอดเวลา

การปรารถนาอย่างองอาจ “ซ่อมสะพาน 100 ปี” เป็นจุดเริ่มต้น และสร้างแรงบันดาลใจ เชื่อมโยงใจของชาวชุมชน ทั้งสองฝั่งคลองให้ร่วมมือร่วมใจกัน ในการที่จะซ่อมแซมสะพาน 100 ปีแห่งนี้ให้อยู่ในสภาพดี ให้สภาพและรูปลักษณ์ใกล้เคียงกับสภาพของสะพานเมื่อแรกสร้าง โดยอาศัยความทรงจำ และเรื่องเล่าจากผู้อาวุโสในชุมชนเป็นข้อมูลสำคัญ

ต่อจากนั้น ภาพแห่งความร่วมมือร่วมใจจากการประชุมเพื่อระดมสมอง ครั้งแล้วครั้งเล่าถึงการซ่อมแซมสะพานของกลุ่มคนรักถิ่น ชุมชนสองฝั่งคลอง ได้เป็นที่รับรู้แพร่ขยายออกไปสู่ชุมชนภายนอก และสาธารณะ การซ่อมสะพานจึงนับได้ว่าจะเป็นจุดเชื่อมสำคัญ ในการร้อยใจให้ชุมชนหันมาร่วมไม้ร่วมมือกัน แม้ว่า จะมีหน่วยงานองค์กรท้องถิ่นแสดงเจตนาจะจัดสรรงบประมาณเพื่อซ่อมแซมให้ หรือผู้มีศรัทธาทั่วไป จะแจ้งความประสงค์ว่าจะบริจาคทุนเพื่อซ่อมแซม สะพานดังกล่าว แต่กลุ่มคนรักถิ่นและชุมชนต่างเห็นพ้องต้องกันว่า “ทุน” นั้นแม้เป็นเรื่องสำคัญ แต่ทว่า เรื่องการ “สร้างสำนึกกร่วม” ของชุมชนเพื่อให้เห็นความสำคัญและ “การสำนึกรักถิ่นตนเอง” นั้นเป็นเรื่องสำคัญยิ่งกว่า

ด้วยเจตนารมณ์อันแน่วแน่ของกลุ่มนี้เองจึงเป็นที่มาของการ “ทอดผ้าป่าสะพาน” ขึ้นมา ถือเอาการทำบุญ “ทอดผ้าป่า” ประเพณีวัฒนธรรมอันดีงาม และคุณชินของชาวพุทธเป็นกิจกรรมนำ

การเผยแพร่ข่าวสาร การทอดผ้าป่าสะพานดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปลายพุทธศักราช 2551 ถึงต้นเดือนพฤษภาคม 2552 รูปแบบและขั้นตอนการจัดงานต่างๆ การมอบหมายงาน การประสานงาน การระดมทุน ตลอดจนกิจกรรมต่างๆ ล้วนผุดบังเกิดขึ้นจากวงพูดคุยเสวนา พร้อมๆ กับการเตรียมงานนั้น อีกด้านหนึ่งก็มีการสืบค้น และเสริมสร้างภูมิปัญญา

ให้แก่ชุมชนผ่านเวทีเสวนาที่เกิดขึ้นในชุมชนอย่างต่อเนื่อง การรวบรวมข้อมูลทางประวัติศาสตร์ ชุมชนจากแหล่งต่างๆ ทั้งภาพเก่าเล่าความหลัง เรื่องเล่าในความทรงจำของผู้อาวุโส ตลอดถึงหลักฐาน ทั้งจากข้อความ หนังสือ โบราณของวัดมะเกลือทั้งหมด ได้หลั่งไหลเข้ามาสู่วงจรการพูดคุยเสวนาของ “กลุ่มคนรักถิ่น” และนำสู่การเรียบเรียง สังเคราะห์ เป็นเอกสาร โปสเตอร์ แผ่นพับ เผยแพร่สู่สาธารณะควบคู่กันไป

จวบจนกาลเวลาเหมาะสมดีแล้ว กลุ่มคนรักถิ่น ชุมชนวัดมะเกลือ พร้อมด้วยเครือข่าย ได้ถือเอาฤกษ์ชัย วันที่ 5 พฤษภาคม 2552 วันฉัตรมงคล ซึ่งถือว่าเป็นวันมิ่งมงคลสำคัญวันหนึ่งของชาวไทย เป็นวัน “ทอดถวายผ้าป่าสะพาน”

วันงานทอดถวายผ้าป่าสะพาน เป็นอีกวันหนึ่งที่ผู้คนซึ่งเข้าร่วมงานต่างประทับใจยิ่งนัก บนลานวัดมีภาพแห่งชาวบ้านชุมชนสองฝั่งคลองซึ่งล้วนต่างมีจิตอาสา สละเวลาประกอบการทำมาหากิน น้อมนำอาหารคาวหวานหลากรส ทั้งขนมจีน ขนมครก ชุ่มชากาแฟ น้ำเต้าหู้ป่าทองโก้ ฯลฯ มาคอยบริการแก่ชาวชุมชนด้วยกันเอง และบริการแก่อาคันตุกะหลายร้อยชีวิตที่มาจากต่างชุมชนซึ่งได้มาเยือน ด้วยจิตศรัทธายิ่งเมื่อได้รับข่าวสาร มีภาพของการสนทนาปราศรัยทักทายเพื่อการน้อมรำลึกถึงกันของผู้คนที่มาพบเจอกัน

บนศาลาการเปรียญมีพระภิกษุสงฆ์ และสามเณรในเขตตำบลคลองโยงจำนวนหลายรูปสวดอนุโมทนาบุญทอดผ้าป่าสะพานเสียงกังวาลเสนาะโสตประสาทเป็นที่ศรัทธานัก ผลการร่วมบุญมียอดผ้าป่าทั้งสิ้น 250,000 บาท ทุกบาททุกสตางค์ล้วนมาจากการร่วมแรง ร่วมใจของชุมชนและผู้ทราบข่าวสารแห่งบุญทอดผ้าป่าสะพานครั้งนี้ทั้งสิ้น

ภาพแห่งความงดงาม เหล่านี้ล้วนนำสู่การเกิดปิติและสุขภาวะยิ่งนัก เป็นภาพแห่งตำนานที่ลูกหลานชาวชุมชนจะได้เล่าขานสู่ผู้คนรุ่นต่อๆ ไปกันอีกยาวนาน

“ไม่รู้จะให้พูดยังไง !!! ปลื้มนะ ภาพแบบนี้แหละ ที่ที่ต้องการเห็น และเป็นสิ่งที่พี่พยายามมาโดยตลอด ภาพที่พี่ๆ น้องๆ ของพวกเรามาร่วมแรงร่วมใจกัน เพื่อชุมชนของเรา เห็นความสำคัญของชุมชนตัวเอง พวกเรามีสิ่งดีๆ ทั้งนั้น มีเพื่อนบ้านต่างถิ่นมาเยี่ยม พวกเราแบบนี้ ดีใจ ...”

ความรู้สึก ปลื้มปิติจากใจจริงที่สะท้อนผ่านการบอกเล่าของป้าวลี สวดมาลัย ประธานกลุ่มคนรักถิ่น ผู้คอยต้อนรับอาคันตุกะเพื่อนพ้องน้องพี่ที่มาเยือนอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย แม้จะทุ่มแรงกายและใจ ตระเตรียมงานนี้มาโดยตลอด บ่งบอกถึงความเอิบอิมกับ “สุข” ที่ชุมชนได้รับ

มรรคผลแห่งการทอดผ้าป่าสะพานได้นำไปสู่การซ่อมแซมสะพานประวัติศาสตร์ของชุมชน มีการจัดพิธีบวงสรวงครูช่างและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามคติโบราณ เพื่อความเป็นสิริมงคล เสริมศรัทธาปสาทะ และน้อมนำจิตคารวะต่อบูรพชนผู้มีพระคุณต่อชุมชน จวบจนผลการซ่อมแซมสะพานได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี มีรูปทรงสัดส่วนที่ใกล้เคียงกับของเดิมตามแบบและคำบอกเล่าที่ผู้อาวุโสในชุมชนได้ให้ข้อมูลไว้ นำความปลื้มปิติและภาคภูมิใจให้กับชาวชุมชนทั้งสองฝั่งคลองอีกครั้งหนึ่ง

หลังการซ่อมแซมสะพานประวัติศาสตร์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ดูเหมือนจะมีค่าใช้จ่ายในการซ่อมแซมเยอะ แต่เงินที่ชุมชนได้ร่วมแรงบริจาคนั้นก็ยังมีเหลือพอให้กลุ่มคนรักถิ่นและชุมชนได้จัดงาน “เฉลิมฉลองสะพาน” อย่างเป็นทางการอีก เป็นเจตนารมณ์ของกลุ่มคนรักถิ่น และชุมชนวัดมะเกลือที่จะมอบ “สุข” ที่ชุมชนได้รับคืนสู่ “สาธารณะ” อีกครั้งชุมชนและกลุ่มคนรักถิ่นได้กำหนดเอาวันที่ 30 สิงหาคม 2552 ซึ่งจากการสืบค้นหลักฐานทางประวัติศาสตร์พบว่า เป็นวันที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดเกล้าฯ ให้มีการขุดคลองแห่งนี้เพื่อความสะดวกต่อการสัญจรและการทำกินของราษฎรในย่านนี้ เมื่อ 136 ปีที่แล้วแล้ว

“งานเฉลิมฉลองสะพาน” ภาพของสะพานที่ซ่อมแซมเสร็จแล้วทอดยาว เชื่อมสองฝั่งคลองดั้งเดิมแต่กลับมีงดงามกว่าเดิม มีธงทิวปลิวไสวตามเสาที่ปักประดับไว้แลดูแล้วสง่างาม ดอกไม้ที่สวยงามซึ่งถูกรังสรรค์ขึ้นอย่างปราณีตจากชุมชนเพื่อการเฉลิมฉลอง ภาพของชาวชุมชนและอาคันตุกะมากมายหลายตาซักชวนกันเดินข้ามสะพานไปมาพลางชื่นชมและยินดีความสำเร็จของงานนี้นั้น เป็นอีกครั้งหนึ่งที่นำความภาคภูมิใจของชาววัดมะเกลือที่ได้ร่วมแรงใจกันจัดงานเฉลิมฉลองสะพาน และต้อนรับอาคันตุกะซึ่งคราวนี้ได้กลับกลายคุ้นเคยกันฉันเพื่อนพี่น้องของชาววัดมะเกลือไปแล้ว

รูปแบบการจัดงานนอกจากจะยังคงความเป็นวิถีชุมชนดั้งคราว ที่จัดทอดผ้าป่าแล้ว ยังมีกิจกรรมเพิ่มเติม เช่น มีการสาธิตการทำขนมจีน อาหารพื้นบ้าน การจัดลานแสดงศิลปะให้ลูกหลานของชุมชนได้วาดภาพระบายสี มีการจัดแสดงนิทรรศการ ไปสเตอร์ประวัติ-ศาสตร์ท้องถิ่นวัดมะเกลือที่เชื่อมโยงกับประวัติศาสตร์ชาติไทย การจัดกิจกรรมเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างชาวชุมชนสองฝั่งคลองนราภิรมย์ และการละเล่นเพลงเรือโต้ตอบกันระหว่าง “หนุ่มหนองเพรางาย-สาววัดมะเกลือ” ซึ่งทั้งหมดล้วนแล้วแต่มาจากความ

“... เพลงเรือวันนี้นะพี่น้อง
ฉลองสะพานเอ๋ยร้อยปี
เชื่อมคลองเชื่อมคนชุมชนเข้มแข็ง
เชื่อมหัวใจเชื่อมสายสัมพันธ์

บทเรียนแห่งความสำเร็จอันสืบเนื่องจาก “ความสามัคคีนำสุขมาให้” ของกลุ่มคนรักถิ่น และชุมชนวัดมะเกลือที่นำเอา “การซ่อมสะพาน” เป็นเหตุ และนำสู่ “การทอดผ้าป่าสะพาน” นับเป็น “กุศโลบาย” ที่

ดำริ และริเริ่มจากชุมชน โดยมีเครือข่ายทางวิชาการ เป็นพี่เลี้ยงและคอยเสริมแรงเคียงข้างตลอดเวลา

ความปลื้มปีติของชุมชนถึงความสำเร็จของงาน ครั้งนี้นอกจากจะสะท้อนออกมาทางแววตา ท่าทางการสนทนาปราศรัย การต้อนรับขับสู้ผู้เข้าร่วมงาน ให้เป็นที่ประจักษ์แล้ว ความปลื้มปีตินี้ยังได้ถ่ายทอดออกมาเป็นบทเพลงเรือซึ่งอาจารย์บัวผัน สุพรรณยศ และคณะ จากมหาวิทยาลัยหอการค้าไทยได้ประพันธ์ เพื่อร่วมเฉลิมฉลองงานเป็นการเฉพาะ และชาวชุมชนทั้งสองฝั่งคลองได้นำมาร้องตอบโต้กันในงานเป็นที่สนุกสนานเครื่องยัง ดังเนื้อความ “บทเกริ่น” ตอนหนึ่งว่า

เรามีเล่นฉลอง ศรีทธา
เครื่องหมายสามัคคี ฝั่งคงคา
จากน้ำพักน้ำแรง ทอดผ้าป่า
ยึดเหนี่ยวเกี่ยวมั่น ศาสนา.....”

มุ่งหมาย เอากรร่วมกิจกรรมนี้เข้าสู่การ “เชื่อมใจ” ให้ชุมชนหันมาร่วมแรงกันนำสุขที่เป็นทุนเดิมของชุมชนย้อนกลับคืนมา พร้อม ๆ กันนั้นได้มอบสุขนี้คืนกลับสู่ชุมชนเอง และไม่ลืมที่จะแบ่งปันสุขนี้สู่สังคม เป็นสุข

ที่พวกเราหมกมองข้าม หากแต่สุขนี้มีอยู่คู่กับสังคมไทย มาช้านาน ดังสัมโมทนียกถาที่ พระครูบวร ธรรมานุสิฐ เจ้าอาวาสวัดมะเกลือ ท่านได้ให้เป็นคติธรรมไว้ว่า “... หากพิจารณาให้ถ่องแท้แล้ว ความสำเร็จของการ ซ่อมสะพานในครั้งนี้มีได้อยู่ที่ได้สะพาน ที่มั่นคงแข็งแรงเท่านั้น แต่ผลที่ตามมาคือการได้ “ความสามัคคี” ของคนในชุมชนที่มั่นคง และได้มิตรภาพอันยั่งยืนที่จะนำพาให้คนบ้านวัดมะเกลือเป็นสังคมที่น่าอยู่และเป็นสุข ดังพระพุทธศาสนาสุภายิตของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ว่า “สามัคคี วุฑฺฒิ สาธิกา” ความสามัคคีมีแต่ความเจริญ...”

นั่นเป็นจุดเริ่มต้นการย่างก้าวที่สำคัญของชุมชน ซึ่งบทเรียนและประสบการณ์ครั้งนี้จะเป็นบทเรียนอันดีที่จะนำกลุ่มและชุมชนก้าวสู่การเป็น “ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน” ที่สมบูรณ์ในอนาคตอันใกล้ตามที่กลุ่มได้วาดหวังไว้สำหรับก้าวต่อไป และบทเรียนทั้งหมดนี้เองได้ฉายภาพให้เห็นถึง “สุขภาวะกลุ่มก้อน” ของกลุ่มคนรักถิ่น และชุมชนวัดมะเกลือ ซึ่ง ณ วันนี้พร้อมแล้ว และยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะเปิดประตูรับเพื่อการเป็นญาติ - มิตร เพื่อการเรียนรู้ และการสรรค์สร้าง “สุข” ให้แก่ “สาธารณะ” ร่วมกัน

ผู้เอื้อเพื่อข้อมูลเพิ่มเติม : นางวลี สวดมาลัย ประธานกลุ่มคนรักถิ่น ชุมชนวัดมะเกลือ ตำบลคลองโยง อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม